

Pastisseria RAGA Major, 105 - Telèfon 72 03 53 ULLDECONA	BAR EL REBOST Carrer Calvari, 57 - Tel. 57 32 18 ULLDECONA	Video-Foto MILLAN EUROCHROM - Laboratori Fotogràfic Distribuïdor Videos JVC Avgda. Ramon Salomón, 19 - Tel. 72 03 63 ULLDECONA
COOPERATIVA AGRÍCOLA D'ULLDECONA, S.C.C.R.L. OLI VERGE D'OLIVA ACOMONT Vendes: Major, 175 - Tel. 72 00 07 - ULLDECONA	SUMINISTROS "LA SÉNIA" JOAN CORDOBA I SERRA Materials Construcció - Decoració LA SÉNIA - ULLDECONA	Mobles A R N A U Sant Lluç, 12 - Major, 82 Tel. (977) 72 03 58 ULLDECONA
Pastisseria millán Major, 115 - Tel. 72 02 82 ULLDECONA	JMS C.B. ELECTRODOMÈSTICS c/ major, 153 - tel. 72 06 38 - 43550 ulldecona (montsià)	FINQUES AGI MÉS DE 30 ANYS DINS DEL MÓN IMMOBILIARI agilitat i gestió immobiliària Tel. 57 31 36 ULLDECONA
Carnisseria OLGA Major, 160 - Telèfon 72 04 64 ULLDECONA	Fusteria LAVEGA-BOSCH, C.B. Avgda. Escoles, 5 - Tel. 72 11 37 ULLDECONA	RESTAURANT - HOTEL H Bon Lloc Antigua Ctra. Vinaroz, s/n. Tels. (977) 72 02 09 - 57 30 16
SOLISAN, S.L. Agente de Seguros MAPFRE C/ Sant Antoni, 28 - Tel. 72 03 37 43550 ULLDECONA (Tarragona)	P & J REPORTATGES FOTO/VIDEO INDUSTRIAL I MÚSICA Calvari, 2 - Tel./Fax 57 32 29 43550 ULLDECONA	AGF AGF FÉNIX Mestre Hierro, 5 - Ulldecona - Tel. (977) 72 00 48 AGENCIA SAUCH VILADOT - ASSEGURANCES
BLOC Calvari, 52 Tel. 977 72 04 67 ULLDECONA PAPERERIA I REGALS	R. GRAU, S.L. FERRATGES PER A MOBLES Major, 104 - Tel. 72 06 87 - Magatzem: Ctra. Tortosa, s/n. Tels. 72 01 89 - 72 06 20 - FAX 72 11 15 43550 ULLDECONA (Tarragona)	Forn de pa J. CASOLA C/ Murada de Dalt, 37 - Tel. 72 08 24 - ULLDECONA

Cloenda de les XVI Jornades de Teatre d'Ulldecona

CENTRE CULTURAL RECREATIU

NOVEMBRE-DESEMBRE 1998
Preu: 150 Ptes.
NÚM. 99

Representació de l'obra "BALL ROBOT" de Joan Oliver, pel G.T. Centre Cultural i Recreatiu d'Ulldecona, obra que clausurà les XVI Jornades de Teatre d'Ulldecona

**ELS MIRAVALL
i ULLDECONA**
—
Pàg. 2

**XVI JORNADES
DE TEATRE**
—
Pàg. 3

**PARLEM DE
TEATRE**
—
Pàg. 4

**GRAN VETLLADA
MUSICAL D'AHIR
i D'AVUI (III)**
—
Pàg. 5

**SEMBLANÇA
DEL
NOUCENTISME**
—
Pàgs. 6-7

**NOVETATS
FILATÈLIQUES**
—
Pàgs. 8-9

SABIES QUÈ...
—
Pàg. 10

**RACÓ POÈTIC
—
GASTRONOMIA**
—
Pàg. 11

ELS MIRAVALL I ULLDECONA

Els fets poden ésser anècdotes dels temps i els temps, prou sovint, es justifiquen en els fets perquè el passat i el present poden relacionar-se o justificar-se mútuament.

Crec que és el cas que comentem, sorgit amb motiu de l'atenció que m'ha tingut el Centre Cultural i Recreatiu en nomenar-me Comanador del Castell d'Ulldecona. El fet m'aportava la consegüent satisfacció, ben humana, però també em satisfia per un motiu que no puc compartir amb ningú i que no s'ha pogut repetir amb cap dels anteriors comanadors i difícilment esdevindrà en els pròxims: la coincidència és plaent perquè aquest present ens porta directament a la llarga història dels ulldeconencs.

Ulldecona, la vila vella, situada al cim d'un turó, ben fortificada i organitzada, trobava l'inconvenient decisiu de la insuficiència d'espai edificable i àdhuc d'habitabilitat i li urgia un espai on poder-se desenvolupar lliurement i còmoda, la qual cosa tan sols podia aconseguir abandonant lentament el fortificat pujol i situar-se a la immensa i fèrtil Foia. La gestió de les autoritats ulldeconenques arribava a un bon final i l'any 1273 s'atorgava la segona Carta de Poblament, en un acte en el qual participaven una dotzena d'alts càrrecs de l'orde de l'Hospital de Sant Joan de Jerusalem que n'ostentaven la senyoria, com podem veure en el Llibre de Privilegis de la Vila d'Ulldecona: entre aquests caps de l'orde religiosomilitar figurava el comanador Bernat de Miravall, membre de la meva nissaga i procedent d'Osona. Bernat de Miravall, llavors, passava a ocupar el càrrec de castlà d'Emposta, del 1290 al 1297, amb directa jurisdicció sobre Ulldecona i el seu castell.

El temps passant, els Forcadell, tan arrelats a la vila i tan representatius, al segle XVII havien entrat en el cercle urbà dels Miravall que, en aquells moments succeïen els Oliver de Boteller en el domini polític i social de Tortosa i la seva Vegueria. El matrimoni entre Pere Joan de Miravall i Jerònima Forcadell es realitzava el 1591. Pere Joan de Miravall, Doctor en Dret Civil i en Dret Canònic, esdevenia Conseller en Cap de la Ciutat de Tortosa però el clientelisme neofeudal i les conveniències que comportaven feia que el succeís en el càrrec urbà son cunyat Francesc Forcadell. El poder dels Miravall i dels Forcadell sobre Tortosa sembla total i Jacint de Miravall i Forcadell, doctor en ambdós Drets i Auditor de Guerra, sofria amb tot l'estament nobiliari però prota-

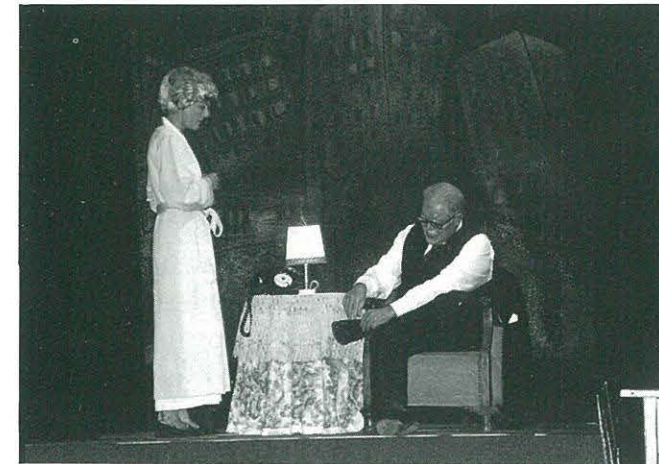
gonitzava els fets de la Revolta Catalana del 1640 i després actuava com a jurista arreu de Catalunya en la Guerra dels Segadors. Son germà, Vicent de Miravall i Forcadell, un eclesiàstic, el 1641, editava a Madrid un llibre d'història que recorda els fets. El fill de Jacint, Aleix de Miravall i de Xivel-li, serà Veguer de Tortosa i encapçarà l'Estament Nobiliari de Catalunya com a diputat militar de la Generalitat.

La unitat de les terres de l'Ebre, abans i després de la Vegueria com a institució, difícilment es podria contemplar sense comptar amb la dinàmica de les nissagues que tingueren a les seves mans els instruments econòmics i del poder i, tanmateix, d'aquelles que procedents de les comarques de l'interior acabaran, al segle XVII i XVIII, per regular la cultura urbana i colonitzar el litoral i el delta de l'Ebre. Ulldecona, en un o altre cas, és escenari de fets, centre d'influència general i dinàmica que condiciona els esdeveniments.

Ramon Miravall

Comanador del Castell d'Ulldecona.
 Doctor en Filosofia i Lletres.
 Coordinador Territorial de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

XVI Jornades de Teatre

CASAL FAMILIAR RECREATIU DE MANRESA
"La mort d'un viatjant" d'Arthur Miller
 4 octubre 1998

G.T. ESCÈNIC DE NAVÀS
"Caviar o lleties" de Giulio Scarnicci i Renzo Tarabusi
 11 octubre 1998

G.T. RAUXA DE TARRAGONA
"Terra Baixa" d'Àngel Guimerà
 25 octubre 1998

PER QUÈ NO? TEATRE DEL BRUC
"Cervells en la fosca" de Juli Manel Pou i Vilabella
 8 novembre 1998

G.T. DITIRAMBO DE LA SÈNIA
"Ens ha caigut la sogra" de Lluís Coquart
 15 novembre 1998

CENTRE CULTURAL I RECREATIU D'ULLDECONA
"Ball robot" de Joan Oliver
 22 novembre 1998

PRODUCTES I SERVEIS INFORMÀTICS

VENDA I PROGRAMACIÓ D'ORDINADORS
 EQUIPS D'OFICINA
 PROGRAMES A MIDA I STANDARD

SYSTEMS PARTNER

Plaça Sales i Ferré, 14
 Telèfon (977) 57 32 57 - Fax (977) 72 08 97
 43550 ULLDECONA (Tarragona)

PARLEM DE TEATRE (I)

per PERE SANS

"Un actor ha de treballar tota la seua vida, cultivar la seua ment, desenvolupar el seu talent sistemàticament, ampliar la seua personalitat; mai ha de desesperar, ni oblidar aquest propòsit fonamental: voler el seu art amb totes les seues forces i voler-lo sense egoisme".

Constantin Stanislavski

Després de molts anys representant teatre, siga com a actor o bé com a director, m'he compromès amb mi mateix de fer un esforç -un gran esforç- per explicar tècniques interpretatives a les representacions, així com la part artística i creadora, sempre insatisfeta, de cada persona, que ens porta a buscar més i més.

Aquest més i més han estat experiències al transcurs dels anys damunt de l'escenari i docu-

mentar-me en llibres que m'han ajudat a poder posar en escena les potser més de cent obres de teatre que he dirigit.

Llavors amb tot el material que tenim a l'entitat més l'experiència dels anys i la revista CCR, m'he proposat l'objectiu d'ajudar l'actor, i aquest ajudar l'actor és -espero encertat- donar-li unes explicacions perquè l'actor amateur aprenga a desenvolupar totes les seues possibilitats espirituals, emocionals, intel·lectuals i físiques, i així poder ser capaç d'interpretar tots els papers i donar vida als personatges de cada obra.

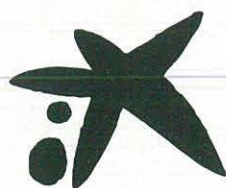
En el món del teatre, que és molt ampli, en cada obra l'actor haurà d'incloure o transmetre al públic moltes emocions que el mateix els provocarà riure com els farà caure les llàgrimes i són aquestes emocions les que fan recordar al públic i per anys que passen no obliden que és l'esforç d'una obra teatral ben feta.

Per a tot això és necessari que les persones aficionades a representar teatre es creen unes obligacions buscant l'art de la interpretació pel camí que més els ajude a la seua formació.

Hem de procurar que cada representació teatral de la classe que siga, comèdia, còmica, vodevil, drama, oratori, farsa, de l'absurd, èpica... ha de representar-se amb la major dignitat dins de les nostres possibilitats, però que com a persones que ens agrada el teatre, l'esforç que puguem fer siga un sedant quan es note a quin grau de creativitat han arribat aconseguir.

El teatre no ha de ser, com és per a alguns, un joc ni tampoc un lloc per a exhibir-se.

El teatre és una institució social, on es cultiva la intel·ligència, la personalitat i desenvolupa el talent, tant de l'actor com del públic que assisteix a les representacions del grup que actua; no hem d'oblidar que això és fonamental.

CAIXA D'ESTALVIS I PENSIONS DE BARCELONA

GRAN VETLLADA MUSICAL D'AHIR I D'AVUI (III)

Els dies 23 i 24 d'octubre es va fer la "III Vetllada Musical d'Ahir i d'Avui", amb l'actuació desinteressada de nombrosos artistes locals als qui hem de donar les gràcies.

Fou presentada, com sempre, pel Sr. Antoni Panadés i Aiguadé, aquest gran professional de la Cadena SER de Tarragona. Com en les darreres vetllades, aquesta també fou un èxit tant pels actuant com per la gran assistència de públic. Fins l'any que ve!

Els artistes que han col·laborat en aquesta Vetllada són: Lolita Rubio Navarro; el Grup A Capella Sixtina; José Campos Vizcarro; Pedro Marín Alcaide; Esmeralda Ferré García; Ives Navarro Ferré; Pedro Martínez Jover; Alfredo Pla Marco; Juan Manuel Beltrán Roures; Iolanda Escudero i Ivonne Sarió, acompanyades per Albert, Carles i Sergi; Cristina Campos Peralta; Joan Valls

Folch; Veronique Santapau Membrano; Enric Millán Figueres; Angelita Sales Bel; Loli Moreno López; Enric Mesa Hortonedá; Sabina López Oliva; Joaquim Riba Brillós; Hector Reverté Igual; Joaquim Reverté Beltrán; Ramón Aiza Bel i Joël Millán Figueres.

SEMBLANÇA DEL NOUCENTISME

Tan bon punt es clou el segle XIX, entra a Catalunya una renovada sensibilitat que abasta la política i la cultura del moment amb la conseqüència immediata de provocar tot un procés de canvi i de creixement sostingut durant gairebé el primer quart del segle XX (Panyella 1996: 12). El moviment que resulta d'aquesta renovada sensibilitat és designat ben aviat (el 1906) com a Noucentisme per Eugeni d'Ors, el qual des de les pàgines de *La Veu de Catalunya* s'encarrega de bastir una estètica i uns plantejaments doctrinals sense fissures que servisquen de pautes de comportament tant als intel·lectuals com a la classe política. Car el Noucentisme no només recull les «palpitacions del temps» (Ors 1982: 33) que fan referència exclusivament a la cultura del moment, sinó que també es relaciona de forma oberta amb la política i els poders institucionals. Més encara: el vessant cultural del Noucentisme respon a una voluntat política de renovar el país en tots els aspectes amb la finalitat manifesta de posar-lo a l'alçada d'altres estats europeus. Respecte a això, sovint ja la interpretació segons la qual el Noucentisme resulta d'un esclat en el buit, deducció que tan sols és certa en un sentit determinat i més aviat limitat. És difícil de comprendre la Catalunya actual sense tenir en consideració la influència noucentista en la seua configuració; així com obtindríem una imatge grotesca i deformada del moviment politicocultural que ens ocupa en cas que deixéssim de banda les claus interpretatives constituïdes pels dos grans períodes que el precedeixen, la Renaixença i el Modernisme (Yates 1975: 7-22). Una visió de conjunt desvetllaria, al capdavant, que la Renaixença, el Modernisme i el Noucentisme mantenen unes constants vigents avui dia, com poden ser el catalanisme (polític i cultural) i l'intent d'unificar i dinamitzar el poble català (poso per cas, a través dels mites) (Poy 1998).

El fet que el Noucentisme tinga un vessant cultural que respon, en definitiva, a una voluntat política de renovació de la Catalunya que arriba al primer quart del segle XX ha comportat, a la llarga, que s'haja identificat el seu projecte amb les pretensions del partit que es funda el 1901 sota la direcció de Francesc Cambó i Enric Prat de la Riba, la Lliga Regionalista. L'afirmació, malgrat el seu sentit excloent, no és falsa del tot. Però cal interpretar-ne el context, per la qual cosa s'ha d'entendre el naixement i la consolidació de la Lliga en funció dels esdeveniments crítics de la història finisecular i, principalment, en funció de la desfeta colonial del 1898. Aquesta pèrdua de Cuba i Filipines s'explica de manera ben i ben diferent a Castella i a Catalunya. Els intel·lectuals castellans hi veuen una Espanya escapçada que cal redescobrir, motiu pel qual es proposen de relleçar el que ells consideren els valors autèntics de la pàtria unitària espanyola: els dels pobles més profunds i els de les èpoques més glorioses. Mentrestant, a Catalunya s'arriba a la conclusió que el fenomen és l'ensorrament de l'estat nació espanyol que d'ençà de la Restauració monàrquica de Cánovas del Castillo s'havia intentat d'edificar a l'entorn de dos grans partits (el con-

servador i el liberal), però sense tenir en compte la societat, de la qual romanien el sistema totalment desconnectat. Adonats els catalans de la situació de crisi estatal, se senten frenats a l'hora d'intervenir en la política del moment, atès que consideren que el joc entre els conservadors i els liberals, a la pràctica, els emmascararà. De més a més, Catalunya viu una crisi interna de resultes d'un considerable procés de transformació industrial que té la seua incidència en la societat, en la cultura i en l'economia (Casassas 1987: 43). Un jove, Enric Prat de la Riba, sorgit de les files del moviment agrupat a l'entorn de la Unió Catalana i de les anomenades Bases de Manresa, estableix el corpus doctrinal del que després esdevé la Lliga. Ara bé: encara que aquest projecte polític naix amb un objectiu final -la modernització de l'estat d'acord amb els paràmetres i el tarannà dels catalans-, també és cert que es defineixen dues idees contraposades de com assolir-lo: Prat de la Riba encapçala el corrent dels partidaris de la Catalunya endins, o sia, de dotar el país de la infraestructura necessària per arribar a ser, tal com ja s'havien proposat els modernistes, europeus de ple dret; Cambó, per contra, és amatent d'intervenir en la política espanyola, bo i acceptant tasques de responsabilitat en els governs de Madrid, a fi i efecte d'aconseguir un grau d'autonomia més elevat per a Catalunya. Fins a la mort de Prat de la Riba el 1917, s'imposa dins la Lliga una línia que pretén de construir una Catalunya moderna prèviament a la demanda d'autonomia política. Així doncs, un cop el partit regionalista controla les institucions, es porta a terme una tasca de normalització cívica i cultural quasi desconeguda al país, motiu pel qual s'exigeix als intel·lectuals a l'emparedat del poder una identificació absoluta i plena amb el tarannà noucentista, donant-se així una correlació a nivell cultural del que succeeix en el terreny polític: el trencament del posat abstencionista que era ja tradicional en el món nacionalista (Casassas 1987: 48). La història ens demostra que els avatars soferts per la Lliga (el 1904, l'escissió del sector més esquerrà la desplaça cap a la dreta, trencant el vell somni d'aglutinar tot el catalanisme; el 1922, els seus intel·lectuals l'abandonen per fundar Acció Catalana) incideixen, lògicament, en el desenvolupament del Noucentisme. Tanmateix, la dictadura de Primo de Rivera i, més endavant, la guerra civil tallen qualsevol expectativa del moviment dipositada en el futur. Així les coses, la dictadura del 1923 al 1930 és el detonant de la fundació el 1931 d'un projecte catalanista i d'esquerres que rep el nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, la qual ensorra electoralment la Lliga camboniana (Riquer 1987: 9-18).

Bo i atenent la reflexió anterior, el Noucentisme és un projecte més aviat ambiciós, ja que es proposa una modernització de l'estructura del país des dels seus fonaments. El Noucentisme, a causa d'aquesta voluntat globalitzadora, té la seua traducció en l'àmbit polític i en l'àmbit cultural. La seua projecció cultural és la que aconsegueix, en aquells anys, la col·laboració de la intel·lectualitat en la posada en escena d'una idea de país

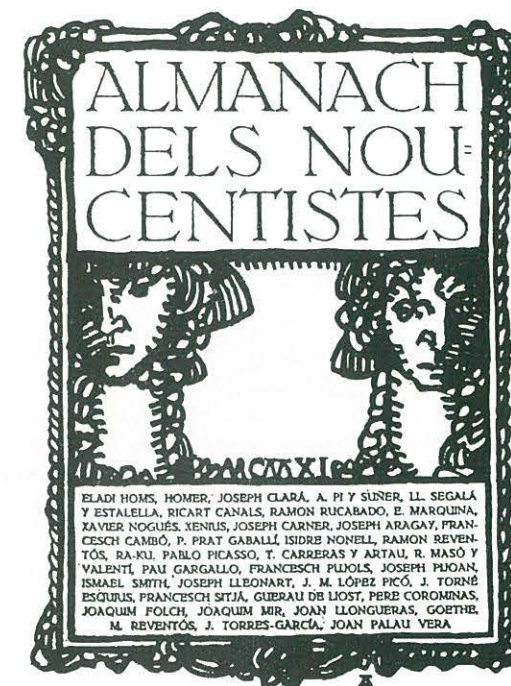
que, políticament, vol reclamar més autonomia catalana, alhora que reforça els vincles europeus. Però el que políticament resulta d'un intent d'uropeïtzació, culturalment parlant té el seu origen en els contactes que la intel·lectualitat manté amb els artistes francesos meridionals durant el segon terç del segle XIX (Vallcorba 1994: 37), així com a derivació del pensament modernista (Castellanos 1987: 21). Per tant, el Noucentisme resulta d'una llarga cadena de reaccions que es produeix tant a l'exterior com a l'interior de Catalunya.

Primer de tot, convé assenyalar que els orígens del Noucentisme cal trobar-los en un moviment de caire romanista desenvolupat a França amb la intencionalitat de desvetllar el classicisme grecollatí i els valors mediterranis, bo i reaccionant contra l'onada d'ideals davallats del nord europeu durant les dècades precedents. Mauras i Moréas accentuen la línia classicista i fan fàstics del Romanticisme i, també, de tots els elements de què es nodreix: malenconia, obscuritat i pessimisme. La conseqüència directa d'aquest retrobament amb el món clàssic es tradueix en un esforç constant cap a l'harmonia en la composició, en una preocupació per l'ordre, en un culte a la tradició, en una concepció poètica de les coses i en una consideració envers la forma (Vallcorba 1994: 5-32).

Elements inequívocs del nou ideari francès fan acte de presència en el corrent noucentista a partir del 1900. Sense anar més lluny, Eugeni d'Ors entra en contacte amb la nova escola i n'aprofita l'estètica per elaborar les seues sistematitzacions. D'acord amb la definició que aquest confecciona, la generació noucentista és aquella que se sap diferent de l'època romàntica o de l'esperit vuitcentista, per bé que aquest sentiment diferenciatdor té una rall pregonament romàntica. El rebuig a tot el que pugui ser romàntic el porta a bandejar la natura, l'espontaneïtat, l'emotivitat, la individualitat i el geni. Els valors introduïts són el classicisme, la claredat expositiva, l'acció civilista, l'arbitrarisme, l'afany essencialista i platonitzant i el mediterranisme. En l'obra d'art, hi han de ser presents aquests valors; però la seua justificació ha de raure en ella mateixa i no pas en qualsevol element exterior i aliè; el sentit final es troba en la seua arquitectura. L'obra d'art delata una qualitat idealista: a través seu, l'artista s'hi ha d'implicar en la societat i en un moment històric concret, cosa que ha de servir per tal d'arribar a un cert estadi d'arrelament en la terra natal (Vallcorba 1994: 37-65).

Dit això, hom comprèn amb facilitat que el Noucentisme senta animadversió pel Modernisme, encara que en part siga el resultat de la derivació del moviment. Convé assenyalar que el classicisme noucentista és latent ja en la Renaixença, però també en Modernisme. Durant la Renaixença, s'aconsegueix d'incorporar els autors clàssics a fi de posar les bases a una nova fixació de la llengua i la cultura. Amb tot, els autors romàntics preuats pel Modernisme (Goethe, Carducci) no s'han deixat d'inspirar en l'antiguitat grecollatina (Medina 1987: 80). Si el Modernisme ve a esdevenir un segon Romanticisme, sens dubte, el Noucentisme representa un segon Humanisme per a Catalunya. El Noucentisme reprèn, en definitiva, l'antiga aspiració dels prohoms modernistes d'uropeïtzar Catalunya. El seu context social el constitueix una època de crisi i de tensions politicoeconòmiques a causa de la

industrialització del país o del sorgiment del catalanisme. Ara bé: el que no es pot discutir és que durant el Noucentisme prenen cos i forma tot un seguit de propostes que el Modernisme no aconsegueix de portar a terme, tot i tenir-ne la intenció (Yates 1975: 7-13).

Notícia bibliogràfica

Els lectors interessats en aquest tema, de més a més d'adreçar-se a l'autor, tenen a l'abast un seguit de volums de fàcil consulta, dels quals cal destacar: Jordi Casassas i Ymbert: *La institucionalització de la cultura*, dins Diversos Autors: *El Noucentisme. Cicle de conferències fet a la Institució cultural del CIC de Terrassa, curs 1984/85*, Abadia de Montserrat, Barcelona, 1987; Jordi Castellanos: *El Noucentisme: ideologia i estètica*, dins Diversos Autors: *El Noucentisme. Cicle de conferències fet a la Institució cultural del CIC de Terrassa, curs 1984/85*, Abadia de Montserrat, Barcelona, 1987; Jaume Medina: *Noucentisme i Humanisme*, dins Diversos Autors: *El Noucentisme. Cicle de conferències fet a la Institució cultural del CIC de Terrassa, curs 1984/85*, Abadia de Montserrat, Barcelona, 1987; Eugeni d'Ors: *Glossari*, Edicions 62 i «la Caixa», Barcelona, 1982; Vinyet Panyella: *Cronologia del Noucentisme (Una eina)*, Abadia de Montserrat, Barcelona, 1996; Pere Poy: *La llengua catalana, entre l'abús i l'abandó* (conferència pronunciada el 23 d'abril de 1998 a Ulldecona, inserida en el conjunt dels actes programats per a la diada de sant Jordi de part de l'Ajuntament d'Ulldecona); Borja de Riquer: *La Catalunya del Noucentisme*, dins Diversos Autors: *El Noucentisme. Cicle de conferències fet a la Institució cultural del CIC de Terrassa, curs 1984/85*, Abadia de Montserrat, Barcelona, 1987; Jaume Vallcorba: *Noucentisme, mediterraneisme i classicisme. Apunts per a la història d'una estètica*, Quaderns Crema, Barcelona, 1994; Alan Yates: *Una generació sense novel·la?*, Edicions 62, Barcelona, 1984.

PERE POY

Mesos setembre/octubre

PROTECCIÓN DE DATOS

Fecha de emisión: 16 de Septiembre de 1998
 Valor: 70 pesetas. Papel: Estucado engomado fosforescente
 Estampación: offset. Tamaño del sello: 40,9 x 28,8 mm.
 Dentado: 13 3/4. Tirada: 2,5 millones. Pliegos: 50 sellos

El 16 de setembre, coincidint amb l'obertura de la XX Conferència Internacional d'Agències de Protecció de Dades Personals, a Santiago de Compostela, s'ha emés un segell per commemorar aquest esdeveniment, a la vegada que posar de manifest la preocupació de l'Administració espanyola per la defensa de la intimitat de les persones físiques en relació amb el tractament informatitzat de les dades personals.

EXFILNA '98

Fecha de emisión: 18 de Septiembre de 1998
 Valor: 150 pesetas. Papel: Estucado engomado mate fosforescente
 Estampación: Calcografía y Offset.
 Tamaño de la hoja bloque: 105 x 78 mm.
 Tamaño del sello: 28,8 x 40,9 mm. Dentado: 13 3/4.
 Tirada: 2 millones

L'Exfilna '98 ha tingut lloc dels dies 18 al 27 de setembre a l'estació de França a Barcelona. El segell emés per a aquest esdeveniment, en full-bloc, recull una imatge de la catedral de Barcelona, amb motiu del compliment dels set-cents anys de la col·locació de la primera pedra.

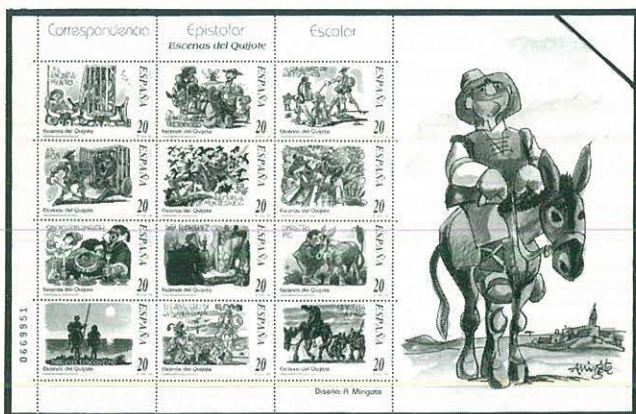
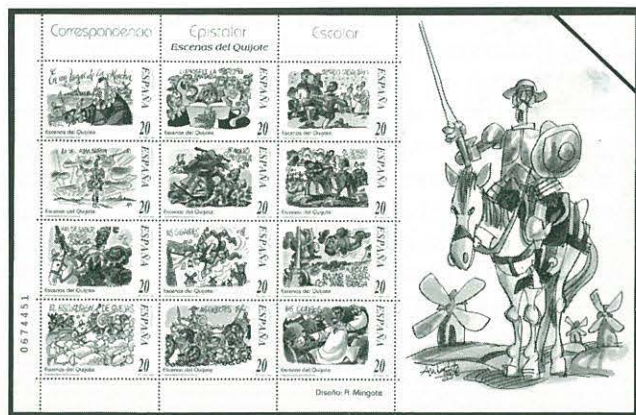
PATRIMONIO DE LA HUMANIDAD

Fecha de emisión:
 19 de Septiembre de 1998
 Valor: 35 y 70 pesetas.
 Tirada: 5 millones
 Papel: Estucado engomado mate y fosforescente
 Estampación: Calcografía
 Tamaño: 49,8 x 33,2 mm.
 Dentado: 13 1/4
 Pliegos: 12 sellos

Els dos segells d'aquesta sèrie posats a la venda, representen dos monuments espanyols del llistat de Bienes del Patrimonio de la Humanidad. El segell de 35 pessetes està dedicat a la ciutat de Conca i el de 70 pessetes està dedicat a la Llotja de la Seda de València.

CORRESPONDENCIA EPISTOLAR ESCOLAR

Fecha de emisión: 25 de Septiembre de 1998
 Valor postal: 24 sellos de 20 pesetas uno
 Tirada: 3 millones
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente
 Estampación: Huecograbado
 Tamaño: 49,8 x 33,2 mm. Dentado: 13 1/2
 Pliegos: 12 sellos más una viñeta en cada uno de los dos pliegos que componen la serie.

Per acord dels ministeris d'Educació i Cultura i del de Foment, aquest darrer, per mitjà de Correus i Telègrafs, inicia una nova sèrie amb l'objectiu bàsic de fomentar l'ús de la correspondència escrita entre els nens com una important via de comunicació entre ells.

Antonio Mingote, autor dels dibuixos que il·lustren aquests segells, ens ha resumit les aventures i desventures de Don Quijote de la Mancha i del seu escuder Sancho Panza, en vint i quatre escenes diferents. Aquests segells representen:

- 1.- En un lugar de la Mancha. Començament de les aventures de Don Quijote i Sancho Panza.
- 2.- Llenósele la fantasia. De tant de llegir llibres de cavallers decideix en convertir-se en un d'ells.
- 3.- Armado caballero. És armat cavaller per un hostaler en una fonda que Don Quijote confon amb un castell.
- 4.- La del alba sería. Don Quijote abandona l'hostal i s'inventa una dama a qui estimar i servir: Dulcinea del Toboso.
- 5.- Le molí como Ciberia. En la seva primera aventura Don Quijote s'enfronta a uns mercaders que li donen una bona pallissa.
- 6.- El donoso escrutinio. Es portat a casa, malferit. La família de Don Quijote, d'acord amb el capellà, decideixen cremar tots els llibres de cavalleria.
- 7.- Has de saber amigo Sancho. Recuperat de la pallissa decideix cercar un escuder que l'acompanyi. Es tracta de Sancho Panza, un veí que va muntat en el seu ase.
- 8.- Los gigantes. Don Quijote confon uns molins de vent amb gegants. A l'atacar-los Don Quijote i Rocinante van a parar al terra.
- 9.- Vióle bajar y subir con tanta gracia. En un hostal, on han passat la nit, Don Quijote decideix marxar sense pagar i l'hostaler s'ho cobra mantejant a Sancho.
- 10.- El escuadrón de ovejas. Don Quijote confon un ramat d'ovelles com si fos un exèrcit, l'ataca i els ramaders, a cop de pedra, el descavalquen.
- 11.- Los galeotes. Don Quijote i Sancho es troben amb una columna de presoners als qui alliberen, però dels que després tenen que fugir per peus.

- 12.- Los cueros. En l'hostal, per la nit, Don Quijote confon uns botes de vi amb gegants, els ataca i els va foradant amb l'espasa.
- 13.- El encantamiento. La família de Don Quijote inventa una història per fer-lo tornar a casa i ho fa engabiats en un carro.
- 14.- Oh, princesa del Toboso. Don Quijote i Sancho viatgen al Toboso per conèixer a Dulcinea. Sancho convenç a una pagesa per què es faci passar per ella.
- 15.- Caballero de los espejos. Don Quijote s'enfronta amb un altre cavaller, al qui derrota, en defensa de la bellesa de Dulcinea.
- 16.- El león. Don Quijote para un carro que porta dos lleons i mana al carreter que obri la gàbia. Els lleons, mig dormits, no fan cas d'ell.
- 17.- La cueva de Montesinos. Don Quijote s'introdueix en una cova cercant noves aventures i a l'entrada topa amb un estol de corbs i rats-penats.
- 18.- Clavileño. Don Quijote i Sancho s'allotgen a casa uns nobles que els fan pujar amb els ulls benats a Clavileño, un cavall de fusta, i els fan tota mena de rebequeries.
- 19.- Sancho, gobernador. Els nobles, sabedors que Don Quijote ha promès a Sancho nomenar-lo governador com a pagament dels seus serveis, el nomenen governador de l'ínsula de Barataria per riure-se'n d'ell.
- 20.- Doña Rodríguez. Don Quijote rep una nit la visita de Doña Rodríguez que li demana ajuda per defensar l'honor de la seva filla.
- 21.- Compañero mío. Sancho renuncia a ser governador i parlant amb l'ase li diu el feliç que era quan sols es tenia que cuidar d'ell.
- 22.- Parecióles espaciosísimo. En viatge de la Manxa cap al nord cercant noves aventures, topen amb una manada de braus, els ataquen uns bandolers i arriben a Barcelona.
- 23.- El Caballero de la Blanca Luna. A les platges de Barcelona, Don Quijote té la última aventura: lluita amb el Caballero de la Blanca Luna.
- 24.- La vuelta a casa. Els dos personatges tornen a casa on els reben amb els braços oberts. Don Quijote recobra el seny i al cap de poc temps mor.

FOTO VIDEO XENRE

- * ESTUDI
- * REPORTATGE
- * FOTO INDUSTRIAL
- * GRAFISME

ULLDECONA
 MAJOR, 60
 Tel. 72 00 57

PROGRAMES, REVISTES,
 TARIFES DE PREUS, CATÀLEGS,
 TALONARIS ALBARANS, FACTURES,
 TAPES D'ANELLES,
 I TOT TIPUS D'IMPRESOS
 COMERCIALS I PUBLICITARIS

gràfiques montsià

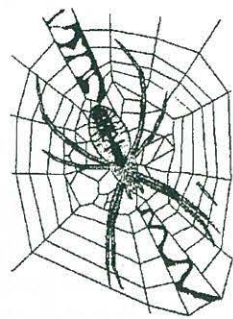
C/. Migdia, 9 - Tel./Fax 977 57 31 60
 43550 ULLDECONA (Tarragona)

SABIES QUÈ...

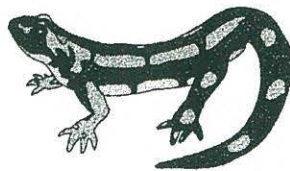
L'ARANYA MÉS GRAN

La més gran del món és l'aranya goliat (*Theraphosa leblondi*), dels boscos plujosos de Surinam, Guyana i Guyana Francesa. Se n'ha capturat una femella amb un diàmetre, amb les potes obertes, de 266,7 mm i amb 25 mm de longitud de dents. Al nostre país trobem la *Nemesia mandersjerna*, que tan sols arriba als 20-30 mm de cos, i la *Lycosa fasciventris*, que assoleix els 60 mm amb les potes obertes.

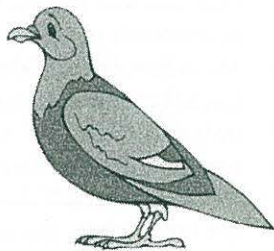
L'AMFIBI MÉS GRAN

La salamandra gegant de la Xina (*Andrias davidianus*), de 114 cm i 25-30 kg de pes, és l'amfibi més gran del món. Als rius propers a les nostres costes i en aigües molt estancades i tèrboles, hi ha exemplars de tritó meridional (*Pleurodeles waltl*), el tritó més gran del món, del qual s'han trobat exemplars de més de 40 cm. de longitud. Viu a partir de les rodalies de l'Ebre i per tot el País Valencià, però no és gaire abundant.

MAJOR NOMBRE DE POSTES A L'ANY

Hi ha ocells que poden fer tantes postes a l'any com la disponibilitat de menjar i les condicions climàtiques els ho permetin, tot i que el nombre d'ous per posta no sigui gaire gran. El colom roquer (*Columba livia*) deu tenir el rècord de nombre de postes en un any, i la merla (*Turdus merula*) és un progenitor experimentat que pot criar amb èxit un total de 17 joves procedents de 4-5 postes. La polla d'aigua (*Gallinula Chloropus*) no es queda curta i produeix 2 o 3 fornades, de 5-11 polls cadascuna. Evidentment, en el cas dels ocells en captivitat, en què les condicions s'idealitzen fins a la total artificialització, es poden aconseguir successives postes al llarg de tot l'any, com succeeix, per exemple, amb la gallina domèstica.

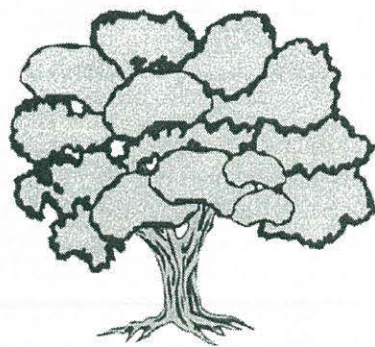
L'AMFIBI MÉS PETIT

La granoteta de Cuba (*Sminthillus limbatus*) és l'amfibi més petit del món, amb una longitud de menys de 12 mm. El més petit a les nostres terres és el ferret (*Alytes muletensis*), els únics exemplars del qual viuen en poquíssims torrents de l'illa de Mallorca i, a més, no hi fou descobert fins al 1980. Fa aproximadament 3,0-3,5 cm de longitud.

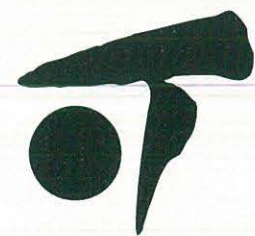
L'ARBRE MÉS VELL

A Catalunya no s'han mesurat edats d'arbres i les estimacions que s'havien fet són potser massa atrevides. Potser un dels arbres més vells sigui l'olivera anomenada lo Parot, a Horta de Sant Joan, que podria tenir més de mil anys.

LA CARTA AL DIRECTOR MÉS CURTA

El 14 d'abril de 1988, va aparèixer a la secció de Bústia del diari Avui una carta al director que només constava del titular i un monosíl·laba com a text: "Catalunya: Comitè Olímpic. Sí".

Caixa Tarragona

RACÓ POÈTIC

POSARÀ DAMUNT LA TAULA

*Carrer amunt porto la pressa
i esperança en el mirar,
vaig ansiós, el cor batega
i els ulls topen als portals.*

*No és pas maca ni ben plantada
ni l'onegen els brodats
però és bruna, entremaliada
i té un llum en el mirar.*

*És la primera germana
que s'hauria de casar
perquè a casa en són quatre
i ningú l'ha festejat.*

*El pare, que pot ser sogre,
està més que disposat
i jo, em faig rondinaire,
tot i cercant l'entrellat.*

*Posarà damunt la taula
una casa i un hortet
i, si no tinc massa pressa,
mobiliari i parament.*

LES PASSES

*Les passes, Déu meu, les passes
em duen per carrers estrets,
hi ha ombres de por només
amb feblesa embolcallades.*

*Vaig per un món de guerrers
i que lluiten, de vegades,
pel rebuig de no ser res,
recollits per les murades
i porten per estendart
un somriure d'amagat
sense força, sense esclat
i amb les hores mal comptades.*

*Per les cases per on vaig,
que mai han estat estranyes,
viu avui i dorm encara
un polsimet de nosaltres.*

*Sento, molt endins del cor,
el brogit i la tempesta
però sec a l'ombra i aquesta
és la millor de les sorts.*

J.J.R.

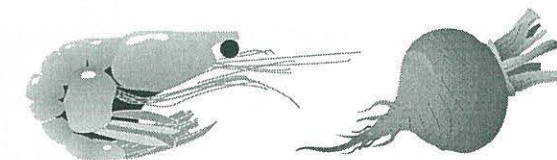
GASTRONOMIA

Per Mª Carmen

"LLAGOSTINS EN CEBA"

INGREDIENTS:

- 800 grs. de llagostins (6 per persona aprox.)
- 1 ceba gran
- 2 fulles de llorer
- 3 o 4 grans de pebre negre
- 1 cabessa d'all
- Oli
- Sal

Preparació:

Tallem la ceba llargueta i els alls els desgragem, i sense pelar-los els xafem un poc, només donant-los un cop.

Es fregeix tot junt i posem el pebre i el llorer. Quant la ceba estigui blanca posarem els llagostins al damunt i anirem menejant la cassola durant 5 minuts. Passat aquest temps es posa amb una llanda de forn i l'enfornem a forn mitjà 5 minuts més.

EDITAT AMB LA COL·LABORACIÓ
DE LA
DIPUTACIÓ DE TARRAGONA

Fundat l'any 1947

DIRECTOR:

Josep A. Lázaro Puente

CONSELL DE REDACCIÓ:

Francesc Itarte Vericat
Josep Lluís Cabañas Vidal
Joan J. Roca Labernia
Núria Ausensi Estellé
Josep A. Lázaro Puente
Isabel Bobes Castell
Mª Cinta Caballer Meseguer

DIBUIXOS:

Joan Riba i Costes

NOTES:

- El Consell de Redacció agraeix totes les col·laboracions, però es reserva el dret de la seva publicació.
- Aquesta revista, no es fa responsable de les publicacions que no vagin signades pel Consell de Redacció.
- L'exclusiva responsabilitat del text publicat ve identificat per la seva firma.

Edita:

CENTRE CULTURAL I RECREATIU D'ULLDECONA
C.I.F. G - 4310332
Major, 147, 1r. - Apartat Correus 52
Tel. 977 72 11 66 - 43550 ULLDECONA
D.L.: T. 1.227 - 1982

Imprimeix: gràfiques
montsià

C/ Migdia, 9 - Tel./Fax 977 57 31 60
43550 ULLDECONA (Tarragona)